

РЕШЕНИЕ

№ 5018

гр. София, 29.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 13.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **2725** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215, вр. чл. 57а, ал. 3 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед № РА – 18 – 51 от 27.04.2017 г., издадена от Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към район „Л.“ – Столична община, с която се нарежда премахване на незаконосъобразно поставен преместваем обект – павилион № 5, находящ се в [населено място],[жк], пред блок 814, в поземлен имот с идентификатор № 68134.4358.67 по КККР на [населено място].

В жалбата се посочва, че заповедта не е издадена от компетентния орган по чл. 57, ал. 3 ЗУТ, което обуславяло нейната нищожност. Развива доводи, че обектът няма характеристиките на такъв по чл. 56 и чл. 57 ЗУТ, тъй като е изграден на основание чл. 197 на З. и е трайно закрепен върху терена. Излага съображения за нарушение на процесуалните правила.

По делото е постъпило становище от директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ (Д „ОСК“), в което се релевират доводи за неоснователност на така подадената жалба . Сочи се, че със Заповед № РД-09-1423/05.12.2012 г. на кмета на Столична община на основание §1, т. 3 от ДР на ЗУТ са делегирани правомощия на директора на Д „ОСК“ да премахва обекти по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ. Твърди се, че е спазена процедурата по установяване предпоставките за издаване на оспорената заповед, която съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК.

Спорният преместваем обект бил поставен в нарушение на изискванията на чл. 57а, ал. 1, т. 2 и т. 6, ал. 3 и ал. 7 от ЗУТ.

Ответникът – директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ към район „Л.“ – Столична община, се представлява от юрк. С., който в съдебно заседание и в писмено становище оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, а това се установява и от приложените към преписката писмени доказателства, че с Договор за отдаване под наем на общински терен № 465/20.05.2003 г. Столична община (СО) – район „Л.“ е предоставила на [фирма] под наем общински терен с площ от 15 кв.м, находящ се в [населено място],[жк], 8 м.р., кв. 22, пред бл. 814 на [улица] за поставяне на павилион № 5 с предмет на дейност търговска дейност срещу месечен наем в размер на 45 лева за срок от три години, считано от 20.05.2003 г.

На 27.01.2004 г. е сключено допълнително споразумение към договор за наем от 20.05.2003 г. между СО – район „Л.“ и [фирма], като се променя само наименованието на наемателя считано от 01.01.2004 г. от [фирма] на [фирма], съгласно Решение № 2/19.12.2003 г. по ф.д. № 16876/94 г. на СГС.

На 14.05.2004 г. на основание чл. 55 и чл. 56 от ЗУТ, чл. 9, ал. 2 от НРУППСТСО, съгласно одобрена от главен архитект на [населено място] схема за разполагане на преместваеми съоръжения на територията на район „Л.“, след проведен и спечелен конкурс със Заповед № РД-09-193/17.06.2003 г. и допълнително споразумение, за срок от три години, считано от 25.06.2003 г. е издадено Разрешение № 76/14.05.2004 г. за поставено преместваемо съоръжение – павилион № 5, с площ 15 кв.м., с предмет на дейност – търговска дейност върху общински терен, находящ се в С.,[жк], 8 м.р., кв. 22, пред бл. 814 на [улица].

На 28.06.2012 г. е сключено допълнително споразумение към договор за наем от 20.05.2003 г. между СО – район „Л.“ и [фирма], като съгласно Заявление вх. № МП-30-809/20.06.2012 г. и Удостоверение изх. № 20120307102321/07.03.2012 г. на Агенцията по вписвания, от което се установява прехвърляне на търговското предприятие и на основание чл. 15, ал. 1 от Търговския закон се променя само наименованието на наемателя, считано от 01.07.2012 г. от [фирма] на [фирма].

В Споразумение от 05.01.2016 г. към Договор № 465/20.05.2003 г. за отдаване под наем на общински терен се съдържа задължение на наемателят [фирма] в срок до 07.02.2016 г. да освободи общински терен, находящ се в [населено място],[жк], 8 м.р., кв. 22, пред бл. 814 на [улица], като премахне за своя сметка поставеното съоръжение.

На 17.02.2016 г. длъжностни лица от район „Л.“ – СО, извършили проверка на място и по документи на преместваем обект „Павилион № 5“, находящ се в имот публична общинска собственост, с адрес:[жк], пред блок 814, в ПИ с идентификатор № 68134.4358.67 по КККР на [населено място], район „Л.“ – СО, в резултат на която е съставен и констативен акт № 4/17.02.2016г., с който е образувано административното производство. Съгласно цитираният акт правното основание за заемането на имота е изтекло и срокът на разрешението за поставяне е изтекъл. Допълнително е посочено, че съгласно Споразумение от 05.01.2016 г., във връзка с договор № 465/20.05.2003 г.,

сключено между СО - район „Л.“ и [фирма], обектът е следвало да бъде премахнат в срок до 07.02.2016 г.

Констативният акт е съставен в отсъствието на собственика на обекта и изпратен за връчване по пощата с писмо изх. № РЛН16-ТД26-268/2/29.02.2016 г. на районната администрация. На известие за доставяне № ИД PS 1336 00AS6W Y е отбелязано, че пощенската пратка е „непотърсена“. Констативният акт е бил съобщен по реда на § 4, ал. 2 от ДР на ЗУТ, чрез залепването му на обекта и поставяне на таблото за съобщения в сградата на районната администрация съгласно Служебна бележка № 1/04.-4.2016 г. и Служебна бележка № 2/04.04.2016 г.

В законоустановения срок не са постъпили възражения, видно от Констативен протокол от 04.05.2016 г., съставен от служители на районната администрация.

На 27.04.2017 г. на основание чл. 57а, ал. 1, т. 2 и т. 6, ал. 3 и ал. 7 ЗУТ, във вр. чл. 56, ал. 2 от ЗУТ и чл. 81 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално- декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО) е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на оспорващия е наредено да премахне доброволно и за своя сметка незаконосъобразно поставения преместваем обект: "Павилион № 5", находящ се в [жк], пред блок 814, в ПИ с идентификатор № 68134.4358.67 по КККР на [населено място], район „Л.“ – СО, като възстанови мястото и околното пространство във вида преди поставянето му по указания, дадени от районната техническа служба. Прието е, че безспорно е установен незаконосъобразно поставен преместваем обект, монтиран върху терен общинска собственост без валидно разрешение за поставяне и на отпаднало правно основание, съгласно чл. 57а, ал. 1, т. 2 и т. 6 от ЗУТ.

За процесната заповед жалбоподателя е уведомен по реда на § 4, ал. 1 от ДР на ЗУТ на 30.06.2017 г., видно от залепеното уведомление.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването, против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност и в срока по чл. 215, ал. 4 ЗУТ.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с чл. 146 АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Заповед № РА-18-51/27.04.2017 г. е с предмет премахване на незаконосъобразно поставен преместваем обект по см. на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Следователно производството се развива по реда на чл. 57а от ЗУТ, като съгласно ал. 3 на същият компетентен да издава заповед за премахване е кметът на общината.

По делото е приложена Заповед № РД-09-1423/05.12.2012 г. на кмета на СО, от която в т. 2.2. е видно, че кметът на СО е предоставил правомощията си по чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“. Последното е допустимо съгласно § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ, съгласно която кметът на общината може да предостави свои функции по този закон на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската (районната) администрация, сред които е директорът на Дирекция „Общински строителен контрол“. Следователно Заповед № РА-18-51/27.04.2017 г. е издадена от компетентен орган, противно на възведеното с жалбата възражение за нищожност на същата поради липса на

компетентност.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 АПК реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис на административния орган.

Заповедта е издадена при спазване на специалните административно производствени правила по ЗУТ - въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на Столична община и съобщен на жалбоподателя. Обратно на твърденията в жалбата, при издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, като релевантните по случая факти са правилно установени и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на дружеството в производството по издаване на оспорената заповед. Препис от констативния акт, със съставянето на който е започнало административното производство, е получен от дружеството по реда на § 4, ал. 2 от ДР на ЗУТ, чрез залепването му на обекта и поставяне на таблото за съобщения в сградата на районната администрация съгласно Служебна бележка № 1/04.-4.2016 г. и Служебна бележка № 2/04.04.2016 г. В констативния акт изрично е посочено, че в 3-дневен срок, считано от получаването му възражения срещу него могат да бъдат подавани до район „Л.“ - СО, като от материалите на административната преписка липсват данни да са постъпвали такива възражения. В този смисъл неспазването на процедурата по уведомяване за започване на производството в случая не е ограничило правото на защита на жалбоподателя, тъй като на последния е дадена възможност да участва в това производство.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон.

Основанията за издаването на заповед по чл. 57а, ал. 3 ЗУТ са алтернативно изброени в нормата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган да разпорежи премахването на рекламните елементи.

В случая, органът се е позовал на чл. 57а, ал. 1, т. 2 и т. 6 от ЗУТ – преместваемите обекти са поставени без правно основание или правното основание за одобряване на схемата и/или за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало и срокът на разрешението за поставяне е изтекъл.

Съдът намира, че процесният обект има всички характеристики на „преместваем“ по смисъла на чл. 56 от ЗУТ. Обектът е монтиран върху терен общинска собственост, като срокът на разрешението за поставяне е изтекъл и правното основание за издаването на разрешение за поставяне е отпаднало – отрицателни факти, които не са оборени от жалбоподателя в производството. От представения по делото констативен акт, който не е оспорен и има за съда обвързваща материална доказателствена сила, се установява, че е налице метален павилион с площ от 15 кв.м. и приблизителни размери 3,00м./5,00м. Обектът не е трайно закрепен за терена и е запазен с ел. енергия. В конкретния случай се касае до преместваем обект, поставянето на който е под разрешителен режим, съгласно нормата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. В цитираната разпоредба законодателят изрично е предвидил за преместваемите обекти да се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет.

Не се споделят доводите на жалбоподателя, че в случая павилион № 5 е бил изграден на основание чл. 197 от З. (отм.), поради което не може да се приеме, че е преместваем обект по смисъла на чл. 120а от ППЗТСУ (отм.). Следва да се има предвид, че и при

действащите тогава З. и ППЗТСУ поставянето на такива обекти е под разрешителен режим, тъй като съгласно чл. 120а, ал. 1 ППЗТСУ (отм.) не се считат за временни постройки съоръжения за търговия, като маси, павилиони, кабинни и други, които са преместваеми, като за тези съоръжения не се издава разрешение за строеж, а разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет. От приетите по делото доказателства се установява, че към момента на издаването на обжалваната заповед жалбоподателят не е притежавал изискуемото по закон разрешение за поставяне на преместваем обект по смисъла на чл. 56, ал. 1 от ЗУТ, съответно по смисъла на чл. 120а, ал. 1 от ППЗТСУ (отм.). Заварените от действащия ЗУТ временни или преместваеми обекти подлежат на премахване по реда на този закон в зависимост от конкретния им вид и предназначение. Противното би означавало такива обекти да бъдат търпени, въпреки несъответствието им с изискванията на действащия към периода на осъществяването им материален закон, което не би било унисон с целта на действащия ЗУТ. Касае се до преместваемо съоръжение, обслужващо търговски обект, монтирано в поземлен имот без разрешение за поставяне, което обстоятелство безспорно е установено в хода на административното и съдебното производство.

От анализа на разпоредбите на чл. 56, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 ЗУТ следва да се приеме, че поставянето на преместваеми съоръжения в общински имот е законосъобразно само при кумулативното наличие на три предпоставки: валиден договор за наем на общинския терен, разрешение и схема за поставяне, одобрени от главния архитект. В процесния случай е безспорно установено обстоятелството, че за преместваемият обект, към датата на издаване на оспорваната заповед между жалбоподателя и собственика на имота – Столична община, не е имало сключен договор за наем на терена върху който е поставен процесния преместваем обект, както и разрешение за поставяне от главния архитект на СО. Ето защо, издадената на основание чл. 57а, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗУТ процесна заповед се явява законосъобразна.

Оспореният акт съответства и на целта на закона. Целта на акта съответства на целта, обективирана в правната норма - недопускане държането на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ за тяхното премахване. С оглед изложеното, като извърши проверката по чл. 168, ал. 1 на всички основания по чл. 146 АПК, съдът намира оспорвания акт за издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и като съобрази разпоредбата на чл. 143, ал. 3 АПК, съдът намира за основателно искането за разноси, направено от процесуалния представител на ответника. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, връзка чл. 144 от АПК и във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100(сто) лева.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 37 -ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед № РА – 18 – 51 от 27.04.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ към район „Л.“ – Столична община, с която се нарежда премахване на незаконосъобразно поставен преместваем обект – павилион № 5, находящ се в [населено място],[жк], пред блок 814, в поземлен имот с идентификатор № 68134.4358.67 по КККР на [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] ДА ЗАПЛАТИ на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 215, ал.7, т. 4 ЗУТ.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

Съдия: